

94.

תמסגרי אותנו בתוך הציור ההוא של קלימט, נינה. תמסגרי אותנו ככה עד הבוקר, ועד סוף השבוע ועד קץ הימים. לנצח נישאר מאד'ר אנד צ'יילד. ככה אוכל לשמוע את הלב שלך דופק כל הלילה, ואדע שאת חיה. ככה אוכל להרגיש את הידיים שלך מחבקות אותי ואדע שאני חיה, לפי תחושת ידייך על הגוף שלי. לא צריכה כלום חוץ מזה. נהיה ככה בדיוק: בין חיים למוות נהיה. נושמות אבל לא זזות. לא זזות מילימטר. את זוכרת את היום הפסיכי ההוא בתחתית בלונדון? כשהחלטתי שאני מוכרחה לנסוע בכל הקווים מתחילתם ועד סופם? הדפסתי לי מפה של הקווים שחור לבן ובכל פעם שסיימנו קו – לקחתי צבע פסטל וצבעתי אותו בדף המודפס, כמו לסמן וי. את מטורפת לגמרי, אמרת לי, אני לא משתפת עם זה פעולה; תראי כמה יופי בחוץ, כמה יש לראות, ועכשיו ניתקע כל היום בטיוב המסריח הזה בגלל המופרעות שלך. ובכל זאת הסכמת. את כזאת חסרת חוש כיוון, שאלוהים יודע לאן תגיעי, נימקת את הסכמתך להצטרף אלי. וככה יום שלם עברנו בין תחנות ובין קווים, אוכלות חטיפים וסנדוויצ'ים שקנינו בתחנות. אבל למה זה טוב, תסבירי לי, למה זה טוב, מה כיף בשיגעון הזה, לא הפסקת לשאול. זאת התנועה, אמרתי לך, התנועה – אבל להיות מוגנת. בחוץ אפס מעלות ואנחנו לא מרגישות את זה פה, אנחנו מוגנות, קירות הרכבת שומרים עלינו. באחת עשרה וחצי בלילה הסתיימה תנועת הרכבות ומצאנו את עצמנו באיזו תחנה נידחת בצפון העיר. תראי לאן מובילה התנועה שלך, סיננת. ובכל זאת, במיטה הצרה שבאכסניה חיבקת אותי ועירסלת אותי בתנועות עדינות ושרת לי את השיר ההוא בהונגרית שסבתא שלך היתה שרה לך כשהיית ילדה: "נָה שִׁיר, קִישְׁלִין, מִינְדֵן מֵאִישׁ טוֹבו סָל, אֶשׁ אוֹ מִי אֶלְמוּלֵט וִיסוּ-נָם יוֹן טוֹבָה מֵר... קִיטְשִׁי לִין, קִיטְשִׁי, קִישְׁלִין" ... אל תבכי, ילדה, חודש מאי חלף, ומה שחולף – כבר לא ישוב אף פעם, ילדה קטנה, ילדה קטנטנת... בתנועות עדינות עירסלת אותי: הנה, בתנועה, נני, בתנועה, לחשת לי, בתוך הידיים שלי את נעה. נני לא מפסיקה לנוע בעולם.

95.

ואף על פי כן נועי תנועי, נני. אף על פי כן. למרות עינויי העולם הזה. למרות הפחד. תקיצי בבוקר, תמתחי את גופך, את ידייך, את רגלייך, תזיזי את ראשך מצד לצד במעגלים. תרגישי את הגוף שלך, את התנועה שלו. תקומי לאט, כמו שאת אוהבת. אני אכין לך תה. ואז קפה. ושוב פעם תה. תנועי באיטיות מתפנקת אל המטבח. תשתי בלגימות קטנות. תרגישי את חום המשקה ממלא לך את הגוף, את תנועת המשקה מן הכוס אל שפתייך אל לשונך אל חלל הפה שלך. תחושי את הטעם. אחר כך תלכי למקלחת. תפשטי את הפיג'מה ותפתחי את הברז. תרגישי את תנועת המים על הגוף שלך, כמו לטיפה. תחפפי את הראש. תזיזי את ידייך במהירות. תרטיבי את הפנים. תרגישי את זרם המים חזק. תסבני את גופך. תעבירי את כפות ידייך על בטןך היפה, החלקה, על שדייך הקטנים, על הישבן שלך שאני כל כך אוהבת לחפון. תרגישי את התנועה, נני. אחר כך תיעטפי במגבת, תיכנסי לתוך אחת מהשמלות שלך, אחת מאלו המתנפנפות, שהרוח מניעה את הבד האוורירי שלהן עם כל צעד שלך. שמלה צבעונית תלבשי, בצבע חי וצוחק. ואז תנעלי נעליים. את האדומות שלך. נעלי הבובה. תניעי את כפות רגלייך לצדדים ותקישי אותן זו בזו, לאן אגיע מכאן, מה את אומרת, נינה, לאן אעוף? תשאלי אותי במבט שלך הצוחק, השובב. ואז, נני, תשאפי אוויר לקרברך, את כל האוויר שאת יכולה, תמלאי את ריאותייך, ותעופי. תעופי גבוה. תניעי כנפיים. תעופי אל התנועה שלך בעולם. נני, את יכולה לנוע, את שומעת? לא רק בתוך מנהרות מרתפיות, מבוכיות, אלא לנוע בעולם, לנוע במרחב. מה זה לנוע, את יכולה להניע את כל המרחב הזה. בעצמך את יכולה להניע אותו. קדימה, נני, נועי. עופי.

ולא ידעתי נפשי / פניה חזן

ולא ידעתי נפשי.
כל כך הרבה זמן לא ידעתי נפשי.
והייתי חוזרת והולכת
אל כל הקצוות הולכת
לשאול בכל דרך
את שלא ידעה נפשי.
ולא ידעתי שידעה נפשי.
כל כך הרבה זמן ידעה נפשי
ואני לא ידעתי.
אל כל הקצוות חזרתי
לשאול את שלא ידעתי
שידעה נפשי.

השיר ראה אור באנתולוגיה "קצה הנפש"
בשיתוף "דיאלוג פתוח ישראל"-מהדורה ראשונה.

ומה נשאר / פניה חזן

המות לא בא לפי סדר
גם לא לפי בקשה
הצער גם הוא
קובע בעצמו את לוח זמניו
ואף השגעון הנגרם מן הצער
ומה נשאר לי לקבוע
אלא את אהבתי
אהבת אם קבועה כמזוזה
למשקוף הלב
ואין יוצא
ואין
בא.

אבל / פניה חזן

הזמן לא מרפא
הזמן לא מקנה
הזמן לא מזמין
הזמן לא מזמן
הזמן לא משמר זכרונות.
הזמן משמר
כאב
בזמן שמחוץ לזמן.

העץ אינו מתאמץ / פניה חזן

העץ אינו מתאמץ
להחזיק בעלה הנושר
בבוא העת הנכונה
יעתר לדהית הירוק
ישחרר אחיזה ויאפטר
תנועת העלה
אל הקרקע
בוטח
בלבלוב הבא

שעוד לא
הנץ.

נושם ונוסק / פניה חזן

זה לא השחר ששואף
גם לא הרוח שעולה –
מהו, אם כן, שאוחז בכנפים להתרומם?

משהו נושם ונוסק.
עץ ממריא צפור מעצמו.
צפור מתרוממת ממנו כנשימה.
שמים הם תנועת מעוף אצורה.

בכנפי יש אוחז.

זַעֲתֵר מְזִיף \ גילי חיימוביץ'
(מתוך הספר "עונת המור")

בְּאַרְץ שְׂבָה הַזַּעֲתֵר מְזִיף
אֲנַחְנוּ מִשְׁפָּחָה אֲמִתִּית
אֲבֵל לֹא שָׁלְמָה.
מִרְכַּבַּת מִשְׁבְּרֵי מִשְׁפָּחוֹת שְׁחוּשָׁבִים
שָׁרְחוּק יוֹתֵר זֶה טוֹב יוֹתֵר.
מְקִיָּמִים לַיִל סֹדֵר בְּלִי לְהַגִּיד אֱלֹהִים
וְעַם אֲמוּנָה
שֶׁבִשְׁנָה הִבָּאָה בְּ
טוֹרוֹנוֹטוּ הַבְּנוּיָה
לִגְבָה.

סוֹמְכִים עָלֶיהָ שָׁגָם אִם תִּבְנֶנָּה לְרַחֵב
עֲדִין תִּהְיֶה בְּמִרְחָק שְׁנֵת לַיְלָה וְעוֹד קִצַּת יוֹם
מִיִּשְׂרָאֵל.

בְּאַרְץ שְׂבָה הַזַּעֲתֵר אֲמָנָם מְזִיף אֲבֵל הַמִּצּוֹת
מַגִּיעוֹת בְּשִׁלָּל טַעֲמִים
אֲנַחְנוּ בּוֹלְעִים בְּשִׁקִּיקָה פֶּאֶסֶט-פּוֹד קִנְיָדִלָךְ
בְּמִרְקַע עוֹף מְרוֹקָאִי
וּמִתְפַּלְלִים:
שְׁמִנוּחָה אֵינָה תְּלוּיָה מוֹלֶדֶת,
שְׁאֲנַחְנוּ לֹא בְּאֵמֶת כָּל כֶּךָ תְּלוּיִים,
בֵּין הַקּוֹמָה הָאַרְבַּע-עֶשֶׂר
לְבֵין הַבְּרֵד הַנֶּתֶךְ עַל הַבְּרִכָּה, בְּכִנְיֹסֶת בְּנֵין
הַמְּגוּרִים שְׁלֵנוּ, בְּסוֹף אֶפְרָיִל.
שְׁאֲנַחְנוּ לֹא בְּאֵמֶת כָּל כֶּךָ תְּלוּיִים
בְּקִרְבָּה שֶׁהַזְּרוּת אוֹצֶרֶת בְּתוֹךְ תּוֹכָה,
זֹאת שֶׁהוֹפֶכֶת מַכְרִים לְמוֹשִׁיעִים.

אוּלִי כִנּוּ אוֹתוֹ מִשָּׁה
אֲבֵל הָיָה לוֹ שֵׁם אֲחֵר
שֵׁם שְׁאֲחוּתוֹ (מְרִים?) מִלְמֵלָה לוֹ,
פּוֹכֶרֶת אֶת הַשֵּׁם בֵּין אֲצִבְעוֹתֶיהָ,
שֵׁם שְׁמַעְרֶסֶל אוֹתוֹ,
שְׁמִתְנוּדָד אַחֲרָיו,
גַּם כְּשֶׁהוּא כָּבֵר עִם גְּדוֹל וְרֵב,
קָטָן וְרֵב.

אוּלִי כִנּוּ אוֹתוֹ מִשָּׁה \ גילי חיימוביץ'

הַשֵּׁם שֶׁהָיָה לָךְ
נִטְבַּע בְּךָ
פַּעַם אַחֵר פַּעַם
הַמִּצּוּלָה מִשְׁתַּקְּפֶת בְּקִרְקַעִית הָעֵין
וְכָל אִשָּׁה תִּהְיֶה קִטְנָה מִכֵּדִי לְמִשּׁוֹת אוֹתְךָ מִצַּעֲרֶךְ.
אֵין בְּרִירָה,
צָרִיךְ לְתַקֵּן אֶת הָעוֹלָם
פַּעַם אַחֵר פַּעַם.
אֵל תִּשׁוּב
לְמִקּוֹם בּוֹ הִפְצַע מְקַבֵּל חַיִּים
יֵת לְדַבְרִים מַעֲצָמָם
לְגִדְעָה.

פֶּתֶק \ גילי חיימוביץ'
(מתוך הספר "עונת המור")

אֶתָּה הַכֶּתֶל שְׁלִי
כֶּתֶל הַדְּמָעוֹת שְׁלִי
וְאֶתָּה בְּכָלֵל לֹא בְּמַעֲרָב
אֶלָּא פֶה בְּבֵית,
עוֹמֵד לִי עַל הַלֵּב.
זֹאת הַשְּׁמִיחָה שְׁאֵתָּה מִבִּיא לִי
לְהִיוֹת מְקוֹם לְבָכִי שְׁלִי.
הַשִּׁיר הַזֶּה הוּא פֶּתֶק
שְׁאֵנִי מְטַמִּינָה בְּךָ
מִפְצִירָה שִׁיְהִיָּה לִי יוֹתֵר מֵאוֹתְךָ,
מִתְפַּלֵּלֶת שֶׁהַפֶּתֶק יִמָּצָא
עַל יְדֵי מִיִּשָּׁהוּ שֶׁהוּא לֹא אֶתָּה.

שֵׁם, שֵׁם, אַחֵר \ גילי חיימוביץ'

אוּלִי כִנּוּ אוֹתוֹ מִשָּׁה
וְזוֹ יָדוֹ שְׁגִמְגָמָה
בְּדִרְכָּה אֶל הַגִּחְלָת
וַיֵּם שֶׁל חֲרָדָה הַבְּקִיעַ
וְגַם חֲצָה
כֵּדִי לֹא לְהַגִּיעַ
לְאַרְץ הַמִּבְטָחִת.

מה בדממה \ גילי חיימוביץ'
(מתוך הספר "אורות נחיתה")

בסוף אצליח להתקיים בלי שאף אחד יבחין.
לא אבזבז כסף, גם אם לא ארויח.
ילדותי יגדלו מעצמן
מחנכות, מסרקות, שבעות.
אהבת חנם ועציצים ישמשו לי מזון.
במקרה הצורך, אמצא דרך שוב ליצר חלב.
שלא יגדלו,
אכסס צפוני.
שלא יתבלו,
אקפל בגדי בארון, אשאיר בבית.
לא אתחמם ולא אתקרר.
גם לא אחמם.

לא שותלת, לא מעלה אבק.
נטועה מול המחשב כמו כותל,
הבהובי וירטואליה יספקו צרכי המיניים.

פיתוח קול \ גילי חיימוביץ'
(מתוך הספר "אורות נחיתה")

תרגילי כתיבה, כלומר פתוח קול.
כתיבה היא השקופה שבאמניות.
בגללה אני שפירית בכל מקום.
כתיבה היא המימנת מכל המימניות.
חוטי המריונטה שלה ארכים, ארכים, בלתי נדלים.
אפתח את הקול ותפתח תמונה.
לא עפה עכשו, אבל נושמת שפירית.
לא שפירה עכשו, אבל אחזיק מעמד, אחזיק חסרת
מעמד
ועט מרחף על פני ניר.

לו הייתי באמת / שבתאי מג'ר

לו הייתי באמת משורר
הייתי ער בשעות חריגות
מבטי היה יותר מזלזל
ולבי פחות חם וחונן.
הייתי נגש לדברים ללא זהירות יתרה
פחד הייתי הופך למלה
הייתי נחשף עירם ועריה
במלים מכסות בתבונה.
לו משורר באמת בתוכי
חיי היו שעשוע סוחף
רוזים תמיהות וכאב
פעם ביום הייתי נוסק לגבהים
ופעמים שלוש מתרסק
השברים שהייתי אוסף היו
דוקרים ופוצעים ובארח מוזר
מוסיפים נחמה וענין
ימי היו מפתיעים, הייתי חוצה
גבולות מבלי להבחין
הייתי אוהב ואוהב ונפגע
מתרחק והולך מליבת החיים
ומבין פחות ופחות
מה אומרות המלים.

ינואר 2020

זקן צעיר מאוד / שבתאי מג'ר

אני אדם זקן צעיר מאוד
אפלו לא זקן, וגם אם כן,
אני צעיר, מאז ומתמיד.
ימי צברו שנים, אבל כאלו
כלל לא התקדמו. הרקע של חיי
לזה אותי גם כשהיה לדמות.
הגיל תפח והשתנה, אבל אינו תלוי
במי אני. הוא בקצב משלו, אני
בקצב משלי.
זקן, אומרים לי מבחוץ המבטים,
אין לי צל משג על מה הם מדברים
אני צעיר, אך לא פוחז. בכל זאת
השנים עשו את שלהן.

22.3.2020

אור שקיעה / שבתאי מג'ר

ידענו שנאה, ידענו רעם
ימים מלאו אותנו טרף
אור שקיעה רחוק
הבליע לחישות.
ידענו אימה, חמה וחרב
הצתנו כל אשר חשק אותנו
נהגנו כסומים.
עת קריאה גדולה הגיעה
נצח נתפזר לחתיכות
אהבה סדוקה הבליחה
בין רמצי שתיקות.
ידענו רך ידענו טעם
שעות פצועות המו נגינתן
אור זריחה קלוש נוהג
ונפשונו שבה בנו אט.

4.3.2020

נסו בלי / שבתאי מג'ר

נסו בלי תנור
נסו בלי כיור
נסו בלי מחם לקפה

נסו בלי אסלה
נסו בלי מראה
נסו בלי מכונת

נסו בלי עט
נסו בלי מחשב
נסו בלי ספר

נסו בלי אפק
בלי תחזית מזג אוויר

נסו בלי היים
רק אתם והשמים

והחיה
שלוטשת בכם עינים

ינואר 2007 (בספר 'יפו, כשהייתי רחוק, הוצאת
עיתון 77, 2012)

מה הבית / שבתאי מג'ר

היו בו הוא היה היינו בו כלנו
אבא אמא ואחות
משפחה ובית
חלונות, מטבח, מרפסת
שתיים, רב הזמן היינו שם, הוא אף פעם
לא עזב אותנו, מבינים את זה היום כמו
שמבינים חלום. עוד יותר היו
הרצפות, המראה בחדר האמבטיה,
הספה והכרסה. מה שפעם לא ראינו
לא סר עוד מן המחשבה.
לא קראנו לו הבית, הוא היה
סבנו בו עד ששבנו, רעבים אליו מאז
העקמומיות שבחינו מספרת לנו
תמיד מאיפה באנו ולאן תמיד נלך.

נובמבר 2019

חיבוק / שבתאי מג'ר

ועמד העץ לבדו
ובא הרוח וחבק אותו
בא הגשם וחבק את הרוח מחבק את העץ
האדמה שבה הוא נטוע חבקה אותו
ועיני הרואות מחבקות אותם במבט
ואתם המביטים עלי מחבקים אותי
ואחד אחת אתם מחבקים על ידי אהובה או אהוב
וטעם החיים מחבק מסביב
ונגון יפיפה מליוה
חלום מתוק ביום חרף חם ונעים

21.1.2020

בין הערביים, כשהכלבים / אורין רוזנר

מגיעים אל סף אהבתם
וקוראים אלה לאלה, ובזכותם
התינוקות בבכי,ם,

אז כמו גלד
יורד תריס על החלון הפתוח,
היום מסתים ופצע השמש נסגר,
רק נסגר, לא נרפא,
היום אינו נרפא,
רק נגמר.

מול התריס המוגף
תינוקות חבוקים באמם
כמו ענבלים בפעמוני רוח,
מגיעים אל סף אהבתם.

והקרום בין אצבעותינו
היה לסנפירים בלתי־נראים,
וחשבנו שנחיה לנצח, כמו האבנים בהרים,
ולא ראינו את החורים המתחננים בין אצבעותינו,
לא ראינו שקבלנו רק מחצית.

אצבעותיו של סבי
נושקות זו לזו
כשהוא מניח את המדחם ואומר:
גם שלשים ושבע זה חולה.

על הבדידות / אורין רוזנר

על הבדידות למדתני מן התאומות הסיאמיות,
בריטני ואבי, שיש להן גוף אחד ושני ראשים עם
שער זהב.
יש להן שלש כליות, ארבע ראות ושני לבבות,
ובתוך גופן הן לופתות חזק זו את זו ובקול רועד
אומרות לעתונאית - אנחנו רוצות להתחתן. אנחנו
רוצות
למצא אהבה.

כי אפלו ההצטופפות בתוך הגוף האחד, אפלו
לאהב אדם מתחת לעור, אפלו להחזיק בידו שיהיה
ידך השנייה, אפלו לרעד מחמו, להשטף מתאנתו,
להתעורר מחלומותיו, אפלו זה לא מספיק אף
פעם.

כמה אפשר לחכות במטה הזאת כמו שעון חול על
צדו, להפך את הזמן כמו כפפה אל הבטנה
הנכספת, לרצות לגעת ברוך הדברים כשהם
לבדם, ולא לגעת, להשאירם לבדם

ובכל זאת לדעת כמה רפים הם.

שיווי משקל / אורין רוזנר

כשסבתי מתה
לקח סבי את מקל ההליכה שלה
ואמר שהתחילו אצלו בעיות בשווי המשקל.
הוא בדק את לחץ הדם,
מנה את פעימות הלב
ומדד את חמו במדחם
כפי שאנשים בודדים
מודדים את חמם.

אנשים אהובים
לא נזקקים לכספית כדי לדעת.
הם מצמידים מצח אל שפתים
ואחר כך מתחלפים
ומושיטים שפתים אל מצח
ומודים, נדמה לי שאיתה חולה,
נדמה לי שאת חולה.

כשהיינו ילדים שחקנו במשחקי דמיון
והיה בנו בטחון
שהכל יקרה.
כשנפלו היינו טועמים את דמעותינו,
מתענגים על המלח, ואהבנו לבכות,
ואם היה ים ידענו לשחות בו

לייקה / אורין רוזנר

מה חֲשֵׁבָה לִיקָה
בֵּין הַכּוֹכָבִים

רְחוּקָה מִכֶּף יָד

הָאֵם רָאֲתָה שְׁהֶאֱרָץ כְּדוֹר
וְלֹא יָדְעָה לְמִי לְהִשִּׁיב

הָאֵם חִפְתָּה עַד הַסּוֹף
שֶׁיָּבֹאוּ לְקַחַת אוֹתָהּ

הָאֵם נִבְחָה
כְּשֶׁשְׂבִיטִים הִתְפַּזְּרוּ בַּפְּרוֹתָהּ

הָאֵם עָדִין הִרְגִּישָׁה
אֶת כָּבֶדוֹ שֶׁל הַגּוֹף

הָאֵם חֲשֵׁבָה כְּשֶׁעֲצָמָהּ אֶת עֵינֶיהָ
שֶׁכָּל הַדְּבָרִים בִּיקוּם
רַק מִבְּקָשִׁים לְטוֹף?

יש לאהוב / אורין רוזנר

יֵשׁ לְאַהֵב
מִפְּנֵי שְׂבִילֵדוֹת
לְמַדְנוּ אֶת עֲצָמֵנוּ לְדַבֵּר עִם זָרִים
וְיֵשׁ לְאַהֵב
מִפְּנֵי שְׂבִקְשָׁנוּ מֵהֶם לומר אֶת הַשָּׁעָה
גַּם כְּשֶׁעוֹד לֹא יָדְעָנוּ שֶׁיֵּשׁ זָמַן
וְיֵשׁ לְאַהֵב
מִשּׁוּם אֲרָכּוֹ שֶׁל הַלַּיְלָה
וּמִשּׁוּם עֶמְקוֹ
וְיֵשׁ לְאַהֵב
מִפְּנֵי שֶׁעָדִין אָנוּ מְשֻׁאֲרִים
אֶת הָאוֹר דּוֹלֵק בַּחֹדֶר הָאִמְבִּטִּיָּה
וְיֵשׁ לְאַהֵב
מִפְּנֵי בְּדִידוֹת הַצֹּאֵר
וּמִפְּנֵי הַגֶּשֶׁם
וּמִפְּנֵי הַזִּקְנָה
הַמְּפוֹרָרֶת אֶת הַגּוֹף לְסֹכֶר
וְיֵשׁ לְאַהֵב
מִשּׁוּם הַהִתְעוֹרְרוֹת בְּאִמְצַע הַלַּיְלָה
וְהָאוֹר מִן הַמַּסְדֵּרוֹן
וְהַשָּׁעָה שֶׁעוֹדֶנָּה בְּלֹתִי יְדוּעָה.

3 הייקו / מרדכי גלדמן

*

כתר המוות
כירח מצורע בחלון -
מכירים מזמן

*

הכחשת המוות
של המערב הקפיטליסטי
גוועה כעש זעיר

*

אחרי המבול
יזרח לרובוטים שחר חדש -
ילחצו ריסטרט

תן קטן / מרדכי גלדמן

תן קטן בגן הגדה
עצר להסתכל בי
רצה שאסתכל בו
לדעת את קשי ימיו
רעב היה וכבר נדבק
בכלבת תנים
ואני בבלי דעת
בתום ירוק כדשא
רציתי שיסתכל בי
ויראה שגם חיי
אינם פשוטים כלל
למרות שטרם נדבקתי
במגפה הפנדמית
המחריבה את עולמנו
הסתכלנו זה בזה
ולא יילל בילל תנים
וגם אני עצרתי נהי

היקום היה גדול על שנינו
אבל לרגע הבטחנו
זה לזה
דבר שלא נקיים לעולם
והיתה בזה צלילות אדירה
כתכלת האביב שסככה

בית הקפה / מרדכי גלדמן

שוב צעדתי עד הים
יצאתי מהבית בו הוגפתי
מפני המגפה
שמחוללה נסתר כאלוהות שדית
אך לא הייתי נגוף
הייתי טהור כנזיר במערות טיבט
הים היה ריק ומלא
ואני הייתי ריק ומלא
המגפה אפשרה לנו התייחדות
בלי נוודים אחרים
או זוגות הנאחזים בחיבוקם
איש לא נראה עד קצה המבט
ובדידות קיומית העירה בנו
גלים אפלים
והיינו מכוכבים כגלקסיה
בה נסחפנו שנינו
בידי מגנטי הכבידה
היינו בחור השחור של האמת
ולא דאגנו כלל

צליל חליל רחוק
שהרוח הביא בכנפיו
משפתי חלילן שהזיתי
העיר בי געגועים לריח קפה
בבית הקפה בו כתבתי שירים

שלישה קיצים – אם בת דמדומים / חגית חוף,
עריכה - דוד וינפלד
(שירים טרם ראו אור)

אוגוסט 2015, פריז - א.מ.

*

בתי,
נסעת מחוץ לזמן שלי
ביני ובינך
רגע-
חיים שלמים.

*

עדיין מציירת פה ושם
מפריחה את השממה
אליה אני צועדת.

*

מקיצה,
חלום ומחשבה לא מזהים זה את זה,
ולא אותי.
מחכים לכוכב השחר

*

זיכרון בראשי כמטאור
חולף
קורס
ברחוב בו גדלתי

*

שעת התה, התיאבון אבד.
ספל חרסינה מרוקן,
משחקת בפתי בר
בידיים של פעם, טורפת כקלפים,
פורשת על משטח הזמן,
המלכה - ג'וקר
המלך - מזמן לא כאן

*

מהלכת בשיטיון
כבת בית
בלי מעקה

*

בביקורים של מוצאי שבת
תבונתי רוקדת לפניכם כדב בקרקס
אין בה כוח להמריא כנשר
מעולם לא היה.

אוגוסט 2016, גבריאולה קנדה – בת:

אין מרחק
בין הפסיעות - שלך ושלי -
בניכר.
אדמה זרה מובנת לנו יותר ממולדת
אחת שלי - שלש שלך
עומדות זו על כתפי זו כלולייניות קרקס
הזקנה נושאת את הבגרות
שנושאת את הנעורים שנושאת את הילדות
לא על פי סדר העולם.
ידעתי שאם אשאר לצדך
אערוך מסעות בזמנים שלך
שחצו את הסמבטיון לפני ימים רבים.
הותרתי אותך עם החלוק הכחול
והרחקתי ליערות הגשם.
שם, שמעתי, הכול ברור:
עצים עתיקים הפכו לגזעים כרותים,
הצעירים - נופי העכשיו
צמרותיהם כפגודות
רננת הציפורים
עולה אליהן לרגל.
בינתיים,
מחוץ לטווח הגרזן
אשתוק או אכתוב –
היינו הך.

*

טבע דומם מהציורים שלך
זורם בווריד היער.
כשהפסקת לצייר אמרת
שעם מוח מתפורר
אפשר להניח על הבד
רק ענף ענף, עלה עלה

אין רוח שיניעם יחדיו
להיאסף ליער
גם לא לעץ אחד.

אשרי עלה נושר שאדמה עוצרת אותו
אשרי אדמה שעוצרת נפילתו.

*

86 שנותיך

הטובות, הרעות,
מצופפות בשורה אחת,
בלחישה של רגע.

וקילומטרים של דפים שאבדו בדרך
מתגלגלים במורדות חייך
מנסים להגיע לפשר-
לשווא.

לא שהדפים ריקים ממך
כשם שאין היער ריק מהאגדות שחולל
צריך מִסֵּפֶר אחד שלא יִפְחַד לגאול
את השביל שנועד רק לך.

*

פרוזה לא ראיתי ביער
האגדות בלעו אותה.
הולכת בשביל מסומן
אוכלת כריך אבוקדו
שותה מתרמוס, תה מתוק וחם.

מספרת לעצמי בפעם האלף ואחד
סיפור שסיפרת לי אלף פעמים בשנה האחרונה,
כל פיסקה בו מתלקחת בחזי, הופכת כבשן.
עד שאשטוף גופי באוויר צונן מהאוקיאנוס,
אני מבינה שהבריחה ממך
היא בית עלמין לסיפורים.

*

הסיפור

וחייך כעת

מצטופפים בדירת ילדותך
ברחוב מרכז בעלי מלאכה בתל אביב.
החדר מאז, סוגר על האוויר הצח
לא מאפשר לציפורי היער
לצאת או להיכנס.

גברת פישמן העיוורת, מתה
כששיחי הפטל סימנו
כי הסיפור והיער הגיעו לקיצם.
נשר דואה מעל כל זה
מכריז בקונטרה טנור שלו:
האוקיאנוס הוא גדת היער.

*

עטף עושה בי כרצונו
מחולל קסם
שולח למסעות
הופך אותי למיתוס שלך
ואני סגורה בחדרי

*

קחי את כף ידי בזהירות
הוציאי אותי לשמש
הדוב, הצב ואני
שברירים בתרדמת החורף

*

בואי כסי אותי
הרחיקי את הפנס, אורו חיוור וקר.
הביטי בי ליותר מהרף עין.
בשקיעה,
אפשר להשיג את כדור השמש במלואו

*

את ואני חיות,
לא את אותו זמן.
צאי לחופשי
לפני שהזמן יושיבך על כורסתי

*

את המילים שלך הסירי
ממה שנותר ממני
חבקי אותי

אוגוסט 2018, גדת נהר יוסֶפֶן שוודיה - **בת**

ראשית הסתיו בשוודיה
כתם שמש משעשע כתם צל
ענפי העץ יודעים-
הצליל נקי יותר באין שומעים.
תנועת ציפורים משתנה מעץ לעץ
גם פרישת כנפים למעוף קצר
טומנת בתוכה מרחבים
לשם אני מושיטה את שתי ידי
זוקפת אגודלים
ואת מגלגלת פקעות צמר צבעוני לכדורים
אז היינו קשורות
אז זהרו הצבעים.

אדים עולים מן היערות
מסמנים לעננים דרכי בראשית
אין בהן מקום לפרטים הקטנים.
צינה בחוץ ואני משיבה את ידי
חובקת את גופי
מרפה אגודלים
מתעטפת בצעיף הכתום שסרגת לי
ואת נותרת בפאתי קורות חייך
מנתבת בעולם שביל דקיק
חרישית כמו חילזון

להודות / פנחס רון

להודות תמיד,

עד בלי די,

כי ההודיה מזרימה

חיים לנפש,

כמו שהדם מזרים

חיים לגוף.

*

חרות, חרות...! / פנחס רון

לפתח את מנעול הלב

לפרץ את סוגר המוח

לרכך ת'נוקשות

לשחרר את הפנימיות התפוסה

להתיר ת'קשרים

לגלגל את הפלונטר לאחור,

להשלים עם מה שבער בנו

ולא הצלחנו לממש

ולבער את מה שכבה בנו

מחסר ענין -

ואז לעשות את הסדר

של החיים.

*

של ... / פנחס רון

של כל עולמות הצער מעליך,

של, כל עוד, כל עוד-

לא כל כוחר כשל.

*

התקנה צומחת בכל כלי / פנחס רון

התקנה צומחת בכל כלי, כמו פרח

וגם כלים סדוקים יכולים להכילה.

ושלא כמו הפרחים

תקוות לא נובלות לעולם.

ומהר שלל:

שלל גרגרי כוכבים ושלל כדוריות דם רקדניות

כי כל רגע של חיים הוא לך

שלל.

ואם אדם נכשל?

ואם אלהים נכשל...?

של!

של כל עולמות הצער מעליך

כי הבכי שאתה חי בו,

לא קדש ולא חול הוא.

שללללללל....

*

הסוף / פנחס רון

לפעמים אני חושב: הסוף,

שום דבר לא מבשר,

רק עוד יום ועוד יום חסר...

ולפעמים אני חושב: הסוף,

הכל הוא מבשר,

אלהים נותן לנו לכסוף

ויש לנו את זה-

מהתחלה ועד הסוף.